

har vi den af Dr. Brandes saa træffende karakteriserede Nedsæringspolitik. Det er i Sandhed klart og maalt, og det er navnlig saa tiltalende solidt for den Regering, der skal støtte sig til et Samarbejde af den Art. Disse, om jeg saa maa sige, Valutasvingninger indenfor det radikale Parti, som bl. a. gav sig Udtryk i, at de 8 Mand oppe i Landstinget ryttede fra hinanden i 4 nøjagtig lige store Stykker, som Dr. Brandes har skrevet, har medført — det siges i hvert Fald —, at Dr. Brandes, som jo er en ældre Mand, ikke har formaaet at holde sig i de øvre stærkt svingende Dele af Hovedorganet „Politiken“, men nu er henvist til at opholde sig i Kælderetagen.

Hele denne Debat om Potteskaarene havde jo i øvrigt en dybere Baggrund. Den 24. August 1926 kom der til Statsministeren en Henvendelse fra Arbejderne Fællesorganisation her i København, der krævede, at der overfor betrængte Industrier iværksattes Støtteaktioner som f. Eks. Importregulering, og ved Siden deraf nævnes Kriseværn til Afhjælpning af Arbejdsløshed — der stod altsaa ikke noget om det uartige Ord „Told“ deri. Otte Dage tidligere havde „Social-Demokraten“ indeholdt en Artikel af det ærede Medlem Hr. Hans Nielten, der gengaves, som det udtrykkeligt stod over den, med Redaktionens fulde Tilslutning, og hvori der toges Afstand fra et paastaet konservativt Krav om generelle Toldforhøjelser, men krævedes saadanne Toldforhøjelser for enkelte Industrier — den gengaves altsaa med Regeringsorganets fulde Tilslutning. Fagforbundenes Henvendelse maatte ses paa Baggrund heraf og blev ogsaa almindelig forstaaet som indeholdende et Krav om Told.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode forstod den saaledes og fremsatte sin kendte Udtalelse — jeg tror, det var paa et Møde den 15. September eller deromkring —, hvorefter de Radikale ikke mere staa som Regeringens almindelige Støtte saaledes som i 1924 og 1925. Vi kan ikke staa som Støtte for Regeringens Politik, sagde det ærede Medlem Hr. Rode, thi vi kender den ikke, vi maa tage Stilling nu fra Sag til Sag. Hermed var hele Grundlaget for Regeringens Eksistens — det Grundlag, hvorpaa Regeringen fremtraadte efter Valget i 1924 — om ikke forsvundet, saa dog forandret. Fra anden Side forstod man jo Fagforbundenes Resolution paa lignende Maade. Det ærede Medlem Hr. Krøgh udtalte, at hvis Statsministeren

ønskede Told, saa kendte han Venstres Betingelser derfor. Og endelig et uforkasteligt Vidnesbyrd, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er Fader til. Af Frihandelens mange trofaste Vogtere i denne Sal er ingen mere trofast og aarvaagen, tror jeg at turde sige, end det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Uden paa nogen Maade at ville krænke ham vil jeg sige, at han er aarvaagen som en Pladshund, saa aarvaagen som de Pladshunde, der gør, blot der høres Skridt udenfor paa Gaden. Nu hørtes fra Skive Hr. Dahlgaards vagtsomme Røst, og naar man mindes, at det ærede Medlem i Fjor lod Regeringen vide, at den Dag, den fremsatte Forslag, der indeholdt Told, den Dag eksisterede denne Regering ikke, forstaaer man, at Regeringen drejede af for et saa skarpt Skud for Boven, og Frihandelens Fane vajede atter ren og uanfægtet. Fabrikkerne forblev lukket, og Arbejderne hævdede fremdeles fortsat Hjælp, alt var saaledes i god frihandelsmæssig Orden.

Den højtærede Minister Hr. Borgbjerg følte, at noget maatte der gøres, og derfor fik vi Sammenstødet med C-Nævnet. Understøttelsen skulde forhøjes, det var ikke heldigt, om Arbejderne kom ind paa dybere Overvejelser over, om de nu var mest tjent med at have en Regering, som var villig til at give højere Understøttelse, eller en Regering, der gjorde noget for at skaffe Arbejde. Understøttelsen maatte forhøjes, og den blev denne Gang forhøjet mod det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Ønske. Dette er noget, som er i Familie med *crimen læsæ majestatis*, hvilket betyder Majestætsfornærmelse, og derfor forkyndte det ærede Medlem ogsaa, at Regeringen savnede parlamentarisk Basis for denne Afgørelse. Det lød jo helt drabeligt, Ordvalget var saa besynderligt, der var en Klang af Basuner, ja en Klang af Dommedagsbasuner deri. Men saa faar vi jo straks efter at vide, at det betød ikke noget dette med den parlamentariske Basis, „vi laver ikke Ministerstorm paa 32 Ø. om Dagen“. Atter alt roligt i Schipka-Passet. Ministeren drejede som sagt, og paa det erhvervspolitiske Omraade har vi nu den brede demokratiske Front genoprettet, denne Front mod hvad? Mod Angreb paa Frihandelsdoktrinen.

Heroverfor ønsker jeg een Gang for alle at sige, hvad det er, det konservative Parti i Øjeblikket tilstræber. Ikke en generel Toldforhøjelse, men begrænsede Foranstaltninger til Støtte for de kriseramte Industrier, Foranstaltninger byggede efter Typen af 1923. Vi tror naturligvis ikke og